

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **F. M. R.**, nar., státní příslušnost, bytem, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.12.2011, č.j.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8.12.2011, č.j. Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky rozhodlo o žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14 a) a § 14 b), zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.

Žalobce se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Mám za to, že žalovaný v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“) ve znění pozdějších předpisů, nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, porušil ust. § 3 správního řádu, když nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost jeho rozhodnutí a napadené rozhodnutí nepovažuje tak za přesvědčivé, bylo porušeno ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, když žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch

i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Dále nebylo přihlíženo pečlivě ke všemu, co uvedl žalobce v pohovoru a došlo tak k porušení ust. § 50 odst. 4 správního řádu a dále pak k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu a ust. § 14 a) zákona o azylu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy, neopatřil si řádné podklady pro tuto část výroku rozhodnutí a odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně situace v případě nuceného návratu do Dále pak žalovaný porušil čl. 4 odst. 3 písm. a) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebují mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), žalovaný při posuzování nezohlednil všechny významné skutečnosti týkající se země původu v době rozhodování o žádosti, včetně právních předpisů země původu a způsobu jejich uplatňování.

Žalobce uvedl, že nesouhlasí s neudělením mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14 a) a § 14 b) zákona o azylu. Má za to, že postup správního orgánu, který o jeho žádosti rozhodoval v první instanci, a který mu mezinárodní ochranu neudělil, nepostupoval v souladu se zákonem. Správní orgán se jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany zabýval nedostatečně a bez porozumění všech souvislostí. Nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. To je v rozporu s čl. 4 odst. 3 písm. a) kvalifikační směrnice, která stanoví, že při posuzování je nutné zohlednit všechny významné skutečnosti týkající se země původu v době rozhodování o žádosti, včetně právních předpisů země původu a způsobu jejich uplatňování. V rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo žalobci správním orgánem vytýkáno, že žalobce, jakož i jeho právní zástupce měli možnost správnímu orgánu navrhnout, nebo sami předložit jiné zprávy o zemi původu a neučinili tak. To není úplně pravda. Dne 8.12.2011 žalobce žalovanému zaslal doplnění žádosti o mezinárodní ochranu. Jelikož žalovaný vydal napadené rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany také 8.12.2011, nebylo toto doplnění již bráno v úvahu. Žalobce se domnívá, že mu v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy a návrat doby v jeho případě nebyl v souladu s mezinárodními závazky ČR, především se zásadou non-refoulement, ve významu čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Na podporu tohoto tvrzení přiložil informace, které uvedl i v doplnění k žádosti o mezinárodní ochranu. Z informací, jejichž název citoval, vyplývá, že situace osob, které konvertují z na jiné náboženství, je i nadále zneklidňující. Odpadlíci z a je přísně zakázána a může vést k uložení trestu smrti. Podle zprávy „July-December, 2010 International Religious Freedom Report“ byly za sledované období vydány nejméně 2 rozsudky trestu smrti za odpadlictví či evangelizaci. I když odpadlictví není doposud trestním zákonem regulováno, je posuzováno dle tradičního práva a podléhá interpretaci náboženských vůdců. Jestliže jsou pak podle tradičního práva splněny všechny podmínky pro uložení trestu smrti pro odpadlíka či konvertitu, nejsou k dispozici žádné jiné alternativy, což znamená, že soudce nemůže nahradit trest smrti trestem odnětím svobody. Dvě důležitá ustanovení v ústavě představují de-facto právní základ uložení trestu smrti pro odpadlíky. Prvním je čl. 12, který stanovíjako oficiální státní náboženství s jako vybranou doktrínu. Všechny hlavníškoly jako nebo se shodují na uložení trestu smrti pro muže – odpadlíka.

Na základě čl. 168 funguje soudní soustava v souladu s kritérii Podle čl. 167 dokumentu můžou soudci vyhlašovat rozsudky na základě autoritativních pramenů v případě absence relevantního ustanovení v kodifikovaném zákoně. Protože doposud neexistuje přímý zákon upravující odpadlictví od víry a ústava soudce odkazuje na prameny práva, tak automaticky vyvstává uložení trestu smrti. Pokud je na policii nahlášeno odpadlictví, občan – odpadlík je automaticky předveden na výslech. Pokud obvinění potvrdí, riskuje uvěznění. Pokud je někdo obviněn s trestného činu, za který je možno uložit trest smrti, mezi které odpadlictví patří, nemůže být propuštěný na kauci. Mezi takové trestné činy v patří vražda, znásilnění, nevěra, homosexuální styk, vážné zločiny související s drogami, špionáž, odpadlictví od víry a rouhání vůči zakladateli Lidé, kteří konvertují z na jiné náboženství, čelí zastrašování nejenom ze strany jejich rodin, ale i ze strany úřadů. Konvertité čelí systematickým hrozbám, útokům, jsou zadržováni bez sdělení obvinění nebo i popravení. Vyznavači jiného náboženství než také čelí diskriminaci ve vztahu k zaměstnání, jsou vyloučeni z funkcí ve veřejné správě, nemůžou pracovat v právnickém oboru, bezpečnostních složkách nebo pracovat jako ředitelé státních škol. Ve vztahu k občanskému soudnímu procesu čelí vyznavači jiného náboženství než diskriminací, jelikož je právo znevýhodňuje. Podle trestního práva, který má pohlavní styk se svobodnou muslimskou ženou, čelí trestu smrti, zatímco muslim, který se dopustí skutku stejného, čelí jenom trestu zbičování. Kromě výše uvedeného, několik různých velvyslanectví a mezinárodních organizací v zjistilo, že největší těžkostí, kterou musí odpadlíci v čelit pokud jde o soudní systém nebo úřady, je nahodilost rozhodování. Soudci mají různé názory na odpadlictví od víry a zákony týkající se odpadlictví jsou aplikovány nahodile. Jestli odpadlík bude v daném případě odsouzen, závisí jenom na konkrétním soudci.

Na základě výše uvedeného je obtížné sestavit úplný obraz o situaci odpadlíků v Avšak je možné konstatovat, že jejich situace se v posledních letech zhoršila. Na základě tvrzení jednoho z velvyslanectví není trest za odpadlictví již vymáhán. Na základě informací z jiných velvyslanectví však trestem za odpadlictví je trest smrti. Konkrétním příkladem relevantního případu v praxi je případ z roku 1994. Na základě mezinárodního tlaku byly obvinění proti němu staženy, avšak jmenovaný byl společně s dalšími čtyřmi odpadlíky po propuštění z vazby zavražděn.

Na základě informací US State Department, dne 24.7.2006 státní orgány v zadržely, který konvertoval na křesťanství. Stalo se tak po tom, co chtěl zaregistrovat narození svého syna. Byla proti němu vznesená obvinění z obchodování s drogami, které podle názorů křesťanských skupin mohou být považovány za vykonstruovaný pokus potrestat ho za konverzi.

Amnesty International ve své zprávě vyhlásilo, že je znepokojené nedávným rozsudkem Nejvyššího soudu v případě 32 letého muže (jeho jméno uvedeno), který před 10-ti lety konvertoval na křesťanství. Jmenovaný byl před svým zatčením 12.10.2009 pastorem evangelické církve v Na tento případ rovněž poukazuje Radio Free Europe jako na prvního od roku 1990, kterému byl za odpadlictví uložen trest smrti, pokud by se odmítl vzdát křesťanské víry. Jeho právník se nechal slyšet, Nejvyšší soud jeho

rozsudek smrti zrušil a věc vrátil nižšímu soudu pro nové posouzení. Jmenovaný je i nadále nucen vzdát se své křesťanské víry. Další jeho osud tak zůstává nejasný.

K údajným rozporům výpovědi s protorejem Mgr. J.F. uvedl, že co se týče podmínek křtu, za ty považoval víru, docházku do kostela a osobní pohovor. Protorej také ve své výpovědi před správním orgánem potvrdil, že tuto přípravu i splnil a tedy v podstatě o žádné rozpory v tomto případě ve výpovědích nešlo. Co se týče doby, po kterou žalobce navštěvoval bohoslužby, nemůže s uvedenou dobou „asi 2 měsíce“ souhlasit. Chrám v čase křtu navštěvoval již dlouhou dobu – asi rok a půl, což by ostatně mohl potvrdit svědek

Žalobce nemůže rozhodně souhlasit se správním orgánem, který došel k závěru, že žádost žalobce a tedy i konverze je čistě účelová. Konvertovat ke křesťanství chtěl žalobce již dávno; při první žádosti však tuto skutečnost nezmínil, protože o ní neměl žádné důkazy a tehdy by vyzněla ryze účelově. Ke křesťanství inklinoval již v jenomže konvertovat v zemi k jinému náboženství z by v podstatě znamenalo (jak uvedl výše) „stanovit si sám rozsudek smrti“. Žalobce je názoru, že žalovaný nemůže považovat jeho konverzi a s ní související žádost o mezinárodní ochranu za účelovou jenom proto, že žalobce konvertoval až na území ČR a uvedl to, „až“ ve své v pořadí druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Podle čl. 5 odst. 2 kvalifikační směrnice může být odůvodněná obava z pronásledování nebo reálné nebezpečí vážné újmy založena na činnosti, kterou žadatel vyvíjel po opuštění země původu, zejména pokud se zjistí, že činnost, o kterou se dotýčná žádost opírá, představuje vyjádření a pokračování názorů a přesvědčení, které měl žadatel v zemi původu.

Dále má za to, že důvody, které v řízení uvedl v žádosti a pohovoru, jsou svou relevancí dostatečné k udělení minimálně doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se podle ust. § 14 a) zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště. Je přesvědčen, že po jeho návratu do by mu hrozilo vážné ohrožení života. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že při případném návratu do se nemá čeho obávat, neboť „po příletu je zkontrolována platnost cestovního pasu; systémem se odhalí, zda osoba vstupuje do země nelegálně, nebo má se státní správou nevyřízené záležitosti...“. To je sice možná pravda v případech, že vycestovaní občané nebyli v zemi mimo žadatele o mezinárodní ochranu či nekonvertovali. Zpráva – Country of Origin Information (COI) Report hovoří o případech neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. 19-ti letý R. R, člen, byl po neúspěšné žádosti o azyl v a následném navrácení do zatčen a údajně je stále držen. Také A. F. byl po svém návratu z, po neúspěšné žádosti o azyl, údajně zatčen. Jeho rodině se doteď nepodařilo zjistit, kde se nachází od doby, kdy ohlásil svůj návrat do Ten stejný zdroj uvádí, že 17.2.2011 se v tisku vydávaném vládou s názvem „.....“, objevil článek bývalého soudce Nejvyššího soudu, který s odkazem na platné

právo (které umožňuje soudnictví vznášet obžaloby za údajná porušení práva spáchaná mimo) sděluje, že neúspěšní žadatelé o azyl můžou být stíháni za to, že konstruují obraz pronásledování v v zahraničí. 26.4.2001 noviny „.....“ uvedli, že občané, žádají o azyl „pod záminkou podpory opozice“.

S ohledem na skutečnost, že žalovaný porušil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR výše uvedené ustanovení navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra z 8.12.2011 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Má za to, že důvody, které žalobce v řízení uvedl, nejsou opodstatněné ve smyslu ustanovení zákona o azylu, navíc má na základě zhodnocení žalobcových výpovědí pochybnosti o jejich věrohodnosti. Taktéž bylo dle názoru žalovaného v souladu se zákonem shledáno, že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14 a) nebo 14 b) téhož zákona. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní výpovědi žalobce, použité podklady a na opakovaná rozhodnutí. Pokud žalovaný uvádí, že o své konverzi ke křesťanství se nezmínil již při první žádosti, neboť k ní neměl žádné důkazy a vyzněla by účelově, je třeba podotknout, že pokud byl již 19.8.2008, resp. 20.8.2008 žalobci vystaven křestní list, disponoval tak již důkazem, který mohl předložit ke své žádosti, případně své první řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavit a požádat s ohledem na nové důkazy, opětovně o udělení mezinárodní ochrany. Jmenovaný však zcela nelogicky téměř půl roku čekal, než bude jeho řízení o kasační stížnosti vyřízeno, i když svou konverzi ke křesťanství považuje ve svém životě za fatální. Vzhledem k tomu, že žalobce svoji snahu konvertovat ke křesťanství, resp. zájem o křesťanství situuje již do doby, kdy byl ještě v, lze oprávněně předpokládat, že jeho znalosti křesťanství, minimálně základy, budou na úrovni tomu odpovídající. Takový závěr však po provedených pohovorech s žalobcem v žádném případě učinit nelze. Náboženská konverze je významný přelom v životě člověka a jen stěží si lze představit, že k takovému přelomu člověk dospěje, aniž by znal podstatu nového náboženství, měl vědomosti o bibli, aniž by věděl, o čem pojednávají modlitby a pouze mechanicky opakoval, co říkají ostatní. Žalobcovi výpovědi navíc doprovází další nesrovnalosti, na které správní orgán upozornil v napadeném rozhodnutí. I když s nimi žalobce vyslovuje v žalobě nesouhlas, má žalovaný za to, že odůvodnění rozhodnutí v tomto směru vychází z řádně zjištěného stavu věci, jsou z něj zřejmé všechny závěry i úvahy, jimiž byl veden a je proto plně přezkoumatelné.

S ohledem na výše uvedené má žalovaný za to, že správnost napadeného rozhodnutí a závěry v něm vyslovené, nemohou zpochybnit ani v žalobě uváděné informace o zemi původu.

Vzhledem k výše uvedenému má žalovaný za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že již v roce 2007 žalobce podával první žádost o mezinárodní ochranu, kdy žalovaný rozhodnutím ze 4.12.2007, č.j. neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalobce ve své žádosti uváděl tehdy zejména, že byl pronásledován z důvodu prosazování politických názorů, neboť byl členem studentského hnutí, jež pořádalo protesty, kterých se účastnil a kvůli nimž byl následně vězněn. Dále tvrdil, že pokud se bude muset vrátit do, hrozí mu skutečné nebezpečí vážné újmy. Uvedl, že se zejména obává výslechů, kdy mu příslušníci pazdaranu dají při převozu na výslech přes oči pásku, aby vyslýchaný nevěděl, kam jej odvedou a co jej čeká. Tuto zkušenost má žalobce z doby, kdy se vrátil z (po skončení jeho azylového řízení a byl po 4 měsíce zadržován). Chodila mu domů různá předvolání, o nichž se domníval, že jsou to předvolání k výslechům a obával se, že bude znovu zatčen a umístěn do vězení. S tímto rozhodnutím žalovaného tehdy žalobce nesouhlasil, podal proti němu žalobu, když Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14.5.2008, č.j. 56Az 231/2007 – 25 jeho žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, kterou usnesením č.j. 5Azs 89/2008 – 62 NSS 11.2.2009 odmítl pro nepřijatelnost.

Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že hlavní argumenty žalovaného pro neudělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu byly následující:

- 1) závažné rozpory v tvrzení žalobce v pohovorech se žalovaným na jedné straně a v azylovém řízení ve Spolkové republice Německo na straně druhé;
- 2) závažné rozpory v tvrzení žalobce v prvním pohovoru se žalovaným na straně jedné a v doplňujícím pohovoru na straně druhé.

Pokud jde o neudělení doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že neúspěšným žadatelům o azyl, kteří opustili nelegálně, nehrozí v případě návratu do vážnější postih ze strany státních orgánů. Je možné, že budou krátce zadrženi a vyslechnuti, aby se ověřila jejich totožnost. Problémům mohou čelit pouze významnější kritici režimu, což podle žalovaného (tím spíše vzhledem k nevěrohodnosti žalobcových tvrzení o pronásledování z důvodu prosazování politických názorů) není případ žalobce. Navíc žalobce opustil tentokrát vlast legálně nejen na základě platného českého víza ale i výjezdního razítka v pase a tudíž je zřejmé, že nebude vystaven postihu, jak tomu mohlo být v případě jeho návratu z Německa. NSS neshledal v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Z odůvodnění pak mimo jiné vyplynulo, že základem pro posouzení možnosti udělení azylu musí být dle citované judikatury věrohodná tvrzení žadatele o tom, že byl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů, či že mu takové pronásledování vzhledem k jeho dosavadnímu životnímu příběhu hrozí v budoucnu. Lze plně souhlasit s žalovaným i s krajským soudem, že taková věrohodná tvrzení stěžovatel nenabídl, naopak

jeho věrohodnost zásadně snižuje již skutečnost, že v rámci azylového řízení v předložil podvržené dokumenty. Věrohodnost stěžovatele snižuje rovněž skutečnost, že poté, co přicestoval do České republiky, se na místo toho, aby ihned požádal o mezinárodní ochranu, zcela zjevně pokusil o nelegální přechod hranic do a přitom tuto skutečnost následně popíral. Zrovna tak jsou patrné další rozpory ve výpovědích stěžovatele, a to nejen vůči skutečnostem, které uváděl v rámci azylového řízení v Německu, ale i ve srovnání obou pohovorů, které s ním správní orgán vedl v ČR, přičemž průběh těchto pohovorů, ani způsob, jakým stěžovatel reagoval na vytýkané rozpory, nenavštědčují tomu, že by je bylo možno vysvětlit pouze případnými nedorozuměními při tlumočení.

Pokud pak jde o druhou v pořadí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, žalobce ji podal 19.3.2009 a uvedl, že důvodem jeho druhé žádosti je to, že konvertoval ke křesťanství v roce 2008, přičemž trval na tom, že tuto skutečnost by se neměli dozvědět, s tím, že již od počátku, co přijel do ČR, seznamoval se s křesťanstvím, chodil do kostela společně se svým známým a ten společně s žalobcem konvertoval. Pro žalobce by mělo, jak uvedl, tragické následky, kdyby se o jeho konvertování dozvěděli lidé v Důvodem, že konvertoval ke křesťanství není to, aby mohl pobývat na území ČR. O toto náboženství se zajímal již v Když dostal rozhodnutí, že mu nebyl azyl udělen, farář mu řekl, že mu pomůže a že jako křesťan se do vrátit nemůže. V pohovoru, který byl uskutečněn 15.4.2009, pak uvedl, že změnou důvodu, pro které nyní žádá o azyl, je změna náboženství s tím, že to není nic falešného, náboženství změnil v srpnu 2008. nerespektuje, není to pro něj náboženství, které by akceptoval.

Z rozhodnutí žalovaného z 6.12.2011, z jeho odůvodnění pak vyplynulo, že žalovaný velmi podrobně zjišťoval skutkový stav, když z pohovoru z 15.4.2009, který byl veden v jazyce perském, za přítomnosti tlumočnicka, žalobce potvrdil, že novým důvodem k podání této druhé žádosti je změna náboženství. Uvedl, že v nesmí muslim přejít k jiné víře, byl by to problém a byl by zabít. Žalobce nyní nerespektuje. Na dotaz, co bylo důvodem, proč přestal akceptoval odpověděl, že je to problematické náboženství, válčí se tam a zabíjení je na denním pořádku. Narodil se v, ale časem na tuto věc změnil názor. V měl přítelkyni, která pocházela z byla pravoslavného vyznání a díky ní se dostal k této víře. Chtěl změnit své vyznání už tam, navštívil jeho představitele v místě bydliště, ale byl odmítnut, protože před 10-ti lety došlo k tomu, že křesťané pomohli ke konverzi jiným lidem a potom byli zabiti. Byl dotázán, proč ve své první žádosti o mezinárodní ochranu nezmínil svou inklinaci ke křesťanství, žalobce sdělil, že tenkrát nebyl důvod, jeho případ byl jiný, tlumočnicka byl a on měl strach o tom mluvit. Impulsem k odklonu od je skutečnost, že křesťanství je mírumilovné a nikdo nikoho nezabíjí, nejsou tam lži a války. Ke křesťanství přestoupil 19.8.2008 a dodal, že do kostela chodil už 2 roky spolu se svým známým, kamarádem. Upřesnil, že z počátku farář nechtěl, aby ihned přistoupil, radil mu, aby to bylo postupné, z počátku mu farář nedůvěřoval. Přijetí do církve předcházela obřad, který jeho kamarád fotografoval. Obřad se konal nejdříve před kostelem a pak i uvnitř. Musel přečíst dvě stránky z bible, křtu se zúčastnilo více osob. Žádné podmínky před křtem nemusel splnit, kostel navštěvoval již rok a mluvil s farářem, ale přímo zkoušen nebyl. Dodal, že je to pro něj těžké, protože mše byla v češtině, on si však nechal poslat z bibli v perštině a z ní si čte. Vyznává pravoslavný směr křesťanství, katolíků je v málo, spíše tam jsou pravoslavní. Důvodem příklonu právě k pravoslavnému směru

byla žadatelova bývalá přítelkyně. Založil do spisu dopis od protoreje Mgr. J. F., CSc., který je farářem jeho obce v Brně a rovněž jej přímo křtil. Uvedl, že na bohoslužby dochází často. Kostel, který v Brně navštěvuje, je na ulici odkud je i farář. Zná dva křesťanské svátky, Vánoce a Velikonoce.

Žalobce založil 8 fotografií, které dokumentují jeho křest a správní orgán je zaevidoval a jsou součástí spisu.

27.10.2010 pak správní orgán provedl s žalobcem doplňující podrobný pohovor, tento pak pokračoval dne 2.11.2010 a 17.2.2011 podal svědeckou výpověď protorej Mgr. J. F. CSc., ve smyslu § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu za účelem zjištění podkladu pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Poté byl 8.11.2011 s žalobcem proveden další doplňující pohovor.

Z nichž bylo objasněno, že žalobce uvádí ve své druhé žádosti o azyl důvody takové, že konvertoval ke křesťanství a v případě návratu do vlasti se obává ohrožení svého života vzhledem k tomu, že mu za to vhrozí trest smrti.

V uvedeném rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že hodnotil, zda skutečnosti uváděné výše jmenovaným v průběhu řízení je možno posoudit jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu, v platném znění. Žádost účastníka řízení posuzoval správní orgán, jak uvedl, na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na území Vycházel z Informace OAMP 14.7.2006, návrat neúspěšných žadatelů o azyl, Informace norského centra informací o zemích původu (LANDINFO) z 10.6.2009 a také zpráv MZ USA o svobodě vyznání za rok 2010 ze dne 17.11.2010 a Zprávy o situaci v oblasti dodržování lidských práv vza rok 2010, ze dne 8.4.2011, jakož i Zprávy o zemi 28.6.2011 či Informace norského Centra informací o zemi původu (LANDINFO) 7.7.2011, Křesťané a konvertité. Vzal též v úvahu obsah databanky ČTK – Země světa, V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 8.11.2011 žadateli dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se spolu se svou právní zástupkyní seznámil s výše uvedenými informacemi a dodal, že pokud jde o otázku náboženského vyznání v, že za odpadlictví podle šarii náleží trest smrti, záleží ale na výkladu. Ví, že se to ale trestem smrti trestá. V informaci se také píše o změně trestního zákona, návrh je projednáván v parlamentu. V se ale stejně vše řídí šarií, trestní zákon nemá až takovou váhu. Také dodal, že zprávy jsou vypracovány na základě subjektivního vnímání autorů, skutečnost je jiná. Jsou např. evidence, je to přístupné na internetu, kde se píše o zabíjení lidí kvůli náboženství. Co se týká návratu žadatelů zpět do vlasti, v informaci OAMP se píše, že po návratu nebudou mít žádné problémy. To, ale není pravda, hrozí jim trest smrti. Jiné zdroje informací nenavrhl.

V rozhodnutí odcitováno ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, dle něho se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za

uplatňování politických práv a svobod. Žadatel v podané žádosti sdělil, že nebyl členem žádné politické organizace ani hnutí, během správního řízení neuvedl jakékoliv problémy ohledně své politické angažovanosti či veřejných aktivit v této oblasti. Žalobce v současně vedeném řízení sdělil, že byl ve své vlasti členem studentské organizace, respektive (též známá jako) a za činnost prováděnou pro tuto organizaci byl státními orgánypronásledován. K výše uvedenému správní orgán uvádí, že jmenovaný tento důvod odchodu ze země původu uvedl již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 31.3.2007, o které bylo správním orgánem pravomocně rozhodnuto, a to tak, že se žádná z forem mezinárodní ochrany neuděluje. Správnost a zákonnost tohoto rozhodnutí byla následně potvrzena jako rozsudkem Krajského soudu v Brně (č.j. 56Az 231/2007 – 25 ze dne 14.5.2008), tak i odmítnutím žadatelovi podané kasační stížnosti NSS dne 11.2.2009 (č.j. 5Azs 89/2008 – 62). Orgán rozhodující ve věci se proto tímto bodem žadatelovi výpovědi již nezabýval – navíc jmenovaný žádné nové informace nesdělil a plně odkázal na své první rozhodnutí ze 4.12.2007. Orgán rozhodující ve věci proto dospěl k závěru, že žadatel nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu v platném znění.

Žalobce v současně podané žádosti za zásadní problém považuje změnu náboženského vyznání – stal se pravoslavným křesťanem. Předložil křestní list a taktéž doporučující dopis protoreje pravoslavné církve obce v Brně Mgr. J. F. Popsal svůj příklon k pravoslavné víře již za svého pobytu v ..., kde se seznámil s občankou ..., která jej s pravoslavím začala seznamovat. Tento vztah trval několik let. Jelikož nebylo možné v k uvedené církvi přistoupit, dokonce ani navštěvovat kostel, odcestoval do ČR, kde navštěvoval pravoslavný kostel v Brně a podstoupil křest. K výše uvedenému správní orgán uvedl, že jeho úkolem při zjišťování skutkového stavu je nejen zjistit, jaké důvody žadatele vedly k odchodu ze země původu a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také osvědčit pravdivost žadatelových tvrzení. Pokud žalobce uvedl, že studoval křesťanství, konkrétně pravoslaví již několik let za svého pobytu v (vlast opustil 26.3.2007) a dále v něm pokračoval i na území ČR (nechal si poslat bibli v perském jazyce, měl k dispozici studijní materiály, měl docházet do domov faráře), navštěvoval bohoslužby v kostele v Brně a neví, z jakých částí se skládá bible, nezná základní povinnosti křesťana (není tedy vůbec jisté, jak může víru praktikovat) nebo význam Velikonoc (až při druhém pohovoru byl schopen sdělit některé podrobnosti), je tvrzení žadatele o konverzi ke křesťanství více než nedůvěryhodné. Jak dále vyplynulo z pohovoru žadatele nezná název kostela, či komu je zasvěcen. Jmenovaný také na otázku, zda ví, kdo pokřtil Ježíše, odpověděl, že Ježíš nebyl pokřtěn, nepotřeboval to, protože „to měl od boha“. Rozdíly mezi náboženstvími jsou podle vyjádření žalobce hlavně v datování určitých událostí. Na otázky, proč odešel od, uváděl všeobecné odpovědi typu „je tam mír, nikdo nikoho nezabíjí, nejsou tam války a lži“, ačkoliv by bylo logické očekávat hlubší a osobnější motivy.

Rovněž i další fakta, která se během správního řízení objevila, přisvědčují názoru správního orgánu, že lze mít o žadatelově konverzi oprávněné pochybnosti. Především jde o stanovení doby (kdy a jak dlouho) začal kostel v Brně navštěvovat. Během pohovoru ze dne 15.4.2009 uvedl, že do kostela chodil již dva roky spolu se svým kamarádem, ačkoliv svědek F. vypověděl, že to bylo 2 měsíce před křtem. Tuto nesrovnalost žadatel řádně nevysvětlil, naopak v doplňujícím pohovoru ze dne 8.11.2011 uvedl, že po příjezdu do ČR

několik měsíců s přítelem hledal vhodný kostel, aby na jiném místě téhož pohovoru sdělil, že kostel navštěvoval již od začátku pobytu v ČR, ovšem připustil, že to bylo nepravdivé a zopakoval, že se kněz bál, aby rychle nekonvertoval, měl splnit jisté podmínky. To protorej pravoslavné církve obce v Brně popřel a ve své svědecké výpovědi ze dne 17.2.2011 také sdělil, že v případě žadatele neměl žádné pochybnosti. Vysvětlil, že zvláště u muslimů nemá pochybnosti, protože ví, co to pro něj je za oběť a křest provádí velmi rychle, protože se obává možných následků u nepokřtěné osoby.

Správní orgán považoval výpověď protoreje F., na rozdíl od výroku žadatele, za logickou a konzistentní. Dle jeho výpovědi měl žadatel do kostela docházet asi 2 měsíce, po kterých byl proveden křest, což odpovídá vyjádřené snaze kněze rychle provádět pokřtění. Přání být pokřtěn u žadatele, osoby muslimského původu, nezpochybňoval, protože věděl, co to v jejich případě znamená, což jen dále dosvědčuje vykonání křestu již po dvou měsících od započetí návštěv kostela. Je rovněž nutné upozornit na skutečnost, že účastník řízení svou neznalost bible, jakož i základů pravoslaví vysvětloval především neznalostí jazyka, ovšem během řízení uvedl, že je schopen se v českém jazyce dorozumět, protorej F. toto také potvrdil a žadateli předal studijní materiály v českém jazyce, což opět podporuje názor správního orgánu, že přechod jmenovaného z..... ke křesťanství nelze chápat jinak, než jako krok učiněný s cílem dodat své současné azylové žádosti na významu. Tento závěr podporuje i fakt, že žadatel dne 15.4.2009, kdy s jeho osobou byl proveden první pohovor, uvedl, že je ve studiu bible asi v polovině, což ovšem zopakoval dne 27.10.2010 (doplňující pohovor), ale dokonce i při posledním s ním vykonaném pohovoru dne 8.11.2011.

Jako silný důkaz nevěrohodnosti výpovědi žalobce ohledně jeho náboženské konverze považuje správní orgán skutečnost, že se jmenovaný o svém odklonu od nezmínil ve své první žádosti podané dne 31.3.2007 (křesťanství měl přitom studovat již za svého pobytu ve vlasti, mělo to být i důvodem jeho odchodu). O nutnosti vypovídat pravdivě byl řádně poučen, což výše jmenované muselo být zřejmé už z toho, že jeho žádost o azyl podaná roku 1999 ve Spolkové republice Německo, byla zamítnuta z důvodu předkládání falešných dokladů. Pokud neměl důvěru v české úřady (Ministerstvo vnitra), bylo možné změnu náboženské víry zmínit v žalobě ke Krajskému soudu v Brně dne 27.12.2007, což však neučinil. Změnu víry v první podané žádosti řádně neobjasnil, poukázal na svou obavu z přítomnosti tlumočnicka, který měl být v kontaktu s ambasádou, ovšem v doplňujícím pohovoru již mluvil o tom, že neměl žádné důkazy a obával se, že mu nikdo neuvěří. Tato vysvětlení však správní orgán nemůže přijmout jako relevantní, už proto, že ani po vykonání křtu dne 19.8.2008 tento fakt (jako důkaz) nevyužil při projednávání své kasační stížnosti před NSS, který tak jeho stížnost dne 11.2.2009 odmítl pro nepřijatelnost. Pokud žalobce skutečně navštěvoval kostel Sv. Václava v Brně již před křtem (viz. rozpory výše), mohl požádat o pomoc či dosvědčení praktikování křesťanské víry (či účast na bohoslužbách) protoreje F., duchovního správce kostela, jak to učinil dne 8.3.2009, kdy pan F. napsal osobně i dopis ministrovi vnitra. Je však s podivem, že tento dopis žádá ministra vnitra o udělení azylu výše jmenovanému v době, kdy žalobce ještě žádnou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal. Je nutno dodat, že koncem roku 2008 měl sám výše jmenovaný zastupitelství navštívit za účelem vydání dokumentů k plánovanému sňatku, tedy ještě v době, kdy nebyla pravomocně ukončena jeho první žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodňoval obavou z trestu smrti ze strany úřadů vzhledem ke své politické činnosti. **V odůvodnění rozhodnutí**

žalovaného pak uvedeno, že orgán rozhodující ve věci si je vědom, že je velmi těžké stanovit jakékoliv měřítko hodnocení znalosti člověka o náboženství a jeho víře, což potvrdil i protorej F. který připustil, že ne všichni křesťané znají obsah bible, rozumí mu, ale také uvedl, že je na každém věřícím, aby se dále vzdělával a ve víře zdokonaloval. Pokud ovšem měla být hlavním důvodem odchodu žadatele z vlasti jeho snaha konvertovat, čímž měl dokonce ohrozit svůj život, nelze výše uvedené rozpory v žadatelových výpovědích či neznalost křesťanské věrouky hodnotit jinak, než jako účelové.

Žalobce měl také výtky směrem ke tlumočnickům, resp. na nepřesný překlad. K tomu správní orgán uvedl, že výše jmenovaný tyto připomínky uplatňuje v každém ze správních řízení. Během druhého pohovoru dne 27.10.2010 požádal o výměnu tlumočníka, což správní orgán akceptoval, dodává však, že se tak stalo po více jak dvou hodinách tlumočení, během kterých účastník řízení nevyjádřil jedinou připomínku či přímo stížnost. Záznam tohoto pohovoru byl žalobci zpětně přetlumočen a ten neměl žádné námitky. Během následného pohovoru 2.11.2010 mimo jiné sdělil, že první pohovor s ním nebyl veden zcela v pořádku, chtěl si na tlumočení stěžovat. V uvedený den byl přítomen u pohovoru jeho právní zástupce a i ten měl žadateli sdělit, že pohovor nebyl zcela v pořádku, měl vůči němu námitky. Správní orgán k tomu uvedl, že pohovor ze dne 15.4.2009 byl proveden za přítomnosti soudního tlumočníka jazyka perského. Začal v 8:50 a trval do 10:15, aniž by účastník řízení vyjádřil jakoukoli připomínku či stížnost. Žalobce podepsal doložku na každé stránce, že byl s obsahem pohovoru seznámen a nežádá doplnění, jakož i jeho právní zástupce neuvedl žádné výtky do protokolu, což by v případě, že by měl nějaké námitky, do protokolu zcela jistě nechal zanést, popř. by si vyžádal pohovor nový za přítomnosti jiného tlumočníka. Správní orgán má proto za dané, že všechny pohovory proběhly v rámci zákona za přítomnosti kvalifikovaných tlumočnicků a žadateli byl dán dostatečný prostor a možnost vyjádřit své připomínky a jeho stížnosti považuje za irelevantní. Správní orgán pak poukázal také na dobu, kdy žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Jak jeho první, tak i současná žádost byly podány a řízení zahájeno až tehdy, když mu bezprostředně hrozila nutnost opustit území republiky. Podle protokolu Policie ČR ze dne 27.3.2007 překročil žalobce dne 26.3.2007 nelegálně hranice ..., kde byl zadržen místním policisty a vrácen na území ČR, načež mu bylo vydáno správní vyhoštění na dobu 5 let. Dne 31.3.2007 jmenovaný podává žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž současně podaná žádost byla podána až po skončení platnosti povolení k pobytu (11.3.2009), tedy opět v souvislosti s bezprostřední nutností opustit území ČR. Orgán rozhodující ve věci toto pokládá za další důkaz účelovosti současně podané žádosti. Uzavírá, že na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že žadatelem popsané přestoupení k pravoslavné církvi považuje za čistě účelové, vyvolané snahou dodat své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nový, azylově významný důvod. Vykonaný křest a jeho průběh orgán rozhodující ve věci nezpochybňuje, ale nepovažuje jej za vážně míněný. Uvedl, že tedy na základě provedeného řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Azyl nebyl udělen ani dle ust. § 13 a k § 14 zákona o azylu bylo v rozhodnutí žalovaného uvedeno, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 v případě hodném zvláštního zřetele lze udělit azyl z humanitárních důvodů. Správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce přicestoval do ČR

sám, přičemž většina rodinných příslušníků stále pobývá v jeho vlasti. Svůj zdravotní stav označil za dobrý, během řízení nedoložil žádné lékařské potvrzení o vážné nemoci či úrazu. Nepobývá v zařízení Ministerstva vnitra ČR, tedy všechny životní náklady si hradí sám. Na základě všech výše uvedených aspektů nenalezl správní orgán v případě jmenovaného zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárních důvodů a proto mu tento neuděluje.

Dále uvedeno, že vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo v ust. § 28 zákona o azylu.

Při hodnocení, zda žadatel splňuje podmínky k udělení doplňkové ochrany, vycházel především z vlastních výpovědí jmenovaného a dále z informací o zemi jeho původu, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v.... Konkrétně vycházel z Informací OAMP ze dne 14.7.2006, návrat neúspěšných žadatelů o azyl, Informace norského centra informací o zemích původu (LANDINFO) z 10.6.2009 a také ze zpráv MZ USA o svobodě vyznání za rok 2010 ze 17.11.2010 a Zprávy o situaci v oblasti dodržování lidských práv vza rok 2010, ze dne 8.4.2011, jakož i Zprávy o zemi, 28.6.2011 či Informace Centra informací o zemích původu (LANDINFO), 7.7.2011, Křesťané a konvertité. Vzal také v úvahu obsah databanky ČTK – země světa, V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 8.11.2011 žalobci dána možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Během tohoto seznámení vypověděl, že informace pokládá za subjektivní, situace je jiná, než je ve zprávách uvedeno. K žadatelem sděleným připomínkám správní orgán uvedl, že výše uvedené informační zdroje jsou považovány za všeobecně uznávané a objektivní a orgán rozhodující ve věci použil při svém rozhodování informace z více zdrojů. Dané zprávy jsou dokumentem zpracovaným orgány demokratických států, které jsou signatáři mezinárodních smluv týkajících se lidských práv a svobod a jsou tudíž dostatečně aprobovány k posuzování dodržování lidských práv a svobod v jiných krajinách. Ve zmíněných zprávách je **režim kritizován za porušování lidských práv a svobod, jsou uváděny konkrétní případy vztahující se přímo k žadatelem zmíněným problémům. Je rovněž nutné připomenout, že jak žadatel, tak i jeho právní zástupce měli možnost správnímu orgánu buď navrhnout nebo sami předložit jiné zprávy o zemi původu, a to během celého řízení, což však neučinili.** Pokud se jedná o žadatelem rukou psaném seznamu webových stránek, správní orgán se jím nezabýval, jelikož sám účastník řízení uvedl, že mají dokazovat postuprežimu ke svobodným ženám či homosexuálům, což se přímo nedotýká žadatelem popsaných problémů či důvodů jeho odchodu z vlasti a orgán rozhodující ve věci je proto považuje za irelevantní.

Dle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže

nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle § 14 a) odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Původcem vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Za vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Správní orgán se v této souvislosti zabýval otázkou, zda žadateli hrozí v případě návratu do nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva. Účastník řízení se v případě návratu do obává zadržení a potrestání vzhledem k jeho konverzi ke křesťanské víře, za což mu hrozí až trest smrti. Správní orgán dospěl na základě výše uvedených skutečností k závěru, že žadatelem prezentovaná konverze, byť potvrzená křesťanským listem a doložená několika fotografiemi pořízenými během samotného křtu, je pouze účelová, vedená snahou přesvědčit správní orgány ČR, že v případě návratu jmenovaného – jeho osobě, které odmítla, do jeho země původu, hrozí vážné nebezpečí. Nad rámec výše uvedeného správní orgán rozhodující ve věci upozornil na obsah informací (zvl. norské Centrum informací o zemích původu, červenec 2011), který o konverzi příslušníkův kap. 5.1. Odpadlictví hovoří: korán a hadisy neposkytují jednoznačný výklad trestu v případě odpadlictví, neexistuje ani univerzální výklad trestního práva jako takového. V kap. 5.2. se mimo jiné uvádí, že duchovenstvo ovšem toto považuje za závažný čin, který musí být potrestán, ale neshodnou se na tom, zda je nutné trestat smrtí, a pokud ano, kdo by měl trest vynést. Důsledky spíše bývají občanskoprávní nebo trestněprávní, vše je ale podmíněno tím, že byla konverze nahlášena příslušným úřadům. V praxi má pak osoba hlavně problémy v rodině. Materiály dále hovoří o praxi, ve které dochází k odsouzení člověka za odpadlictví jen velmi zřídka; k poslednímu případu mělo dojít roku 1990, a navíc se jednalo o duchovního odsouzeného i za další trestné (dle práva) činy, jako byla evangelizace a špionáž. V roce 2004 byl za odpadlictví zadržen duchovní, ovšem obvinění bylo staženo.

Žalobce opustil vlast na základě svého, platného pasu s uděleným platným českým vízem za obchodním účelem a tudíž není důvodu se v případě návratu do země původu obávat vážné újmy ve smyslu zákona o azylu (zpráva, červen 2011): po příletu je zkontrolována platnost cestovního pasu, systém odhalí, zda osoba vstupuje do země nelegálně nebo má se státní správou nevyřízené záležitosti, což však není případ žadatele. Pokud jde o obavu žalobce z reakce úřadů za jeho účast na jedné demonstraci či jeho členství v, respektive, odkázal správní orgán na své první rozhodnutí ve věci žadatele ze dne 4.12.2007, ve kterém dostatečně posoudil žadatelovy obavy a na závěru, že žadatel nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a), b), stále trvá, jelikož jmenovaný neuvedl správnímu orgánu žádné nové skutečnosti, které by tento závěr vyvracely.

Podle výše citovaných informačních zdrojů (MZ USA duben 2011) svoboda pohybu uvnitř země, cestování do zahraničí, emigrace a návrat do vlasti je zaručena ústavou a vláda na tato práva uplatňovala některé omezení (nebyl to případ žadatele). Při cestování do zahraničí vláda vyžadovala od všech občanů povolení k výjezdu, které však žadatel vlastnil (viz. cestovní doklad). Je rovněž nutné doplnit, že ČR zásadně neinformuje země původu žadatelů o jejich podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Správní orgán se dále zabýval posouzením možné existence vážné újmy ve smyslu porušení mezinárodních závazků ČR ve vztahu k výše jmenovanému a především k jeho družce, paní Liudmile Leonové, občance Ruské federace, ve smyslu § 14 a) odst. 2 písm. d), zákona o azylu, hovořící o právu na jednotnou rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce se během celého s tím vedeného řízení o svém vztahu se jmenovanou nezmínil, až na přímou otázku pracovníka ministerstva vztah připustil s tím, že žijí jako druh a družka na společné adrese. Podle názoru správního orgánu je předně nutné uvést, že samotná existence vztahu žadatele k jiné žadatelce o udělení mezinárodní ochrany, stejně jako případné sdílení společné domácnosti, neznamena ještě automaticky shledání nemožnosti vycestování cizince (ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců). Jak vyplývá také z judikatury ESLP, který v minulosti tuto otázku už mnohokrát řešil, muselo by se jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouhodobé manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a naopak již nemožnost zpětné integraci v zemi původu cizince bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného pronásledování ostatních členů rodiny do země původu. Tedy pouze v případě, že by odloučení těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, že by vycestování takové osoby bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, zejména pak Úmluvou o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V případě výše jmenovaného však správní orgán takový druh vztahu a stupně integrace do společnosti ČR rozhodně neshledal. O svém vztahu se zmínil až na přímý dotaz pracovníka ministerstva, několik let po zmíněném seznámení. Žadatelé od doby, kdy k seznámení mělo dojít, tj. v březnu 2009, sňatek neuzavřeli, nepečují o nezletilou či jinak na nich závislou osobu. Správnímu orgánu je navíc z úřední činnosti známo, že paní L. již několik měsíců neuvádí v žádostech o propustku adresu, na které žadatel stále bydlí, z čehož lze dovodit ukončení sdílení společné domácnosti. Na základě skutečností sdělených žadatelem a posouzení informací o zemi původu neshledal, že by jeho vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Po zhodnocení výpovědi účastníka řízení o okolnostech jeho pobytu v před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů odchodu z vlasti, výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14 a) odst. 1 a 2 písm. a), b) zákona o azylu. Správní orgán také konstatuje, že na území neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žadatele představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti (Infobanka ČTK). Žadatel neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.

Žaloba žalobce důvodná není.

Z toho, co bylo citováno krajským soudem, vyplývá, že žalovaný se případem žalobce velmi podrobně zabýval, a to v situaci, kdy byla podána v rozpětí několika let druhá žádost o udělení azylu a žalobce uváděl v této druhé žádosti skutečnosti pro udělení azylu jiné, než v žádosti první. V první žádosti uváděl opuštění a strach z návratu z důvodu účasti na studentských protestech, následujícího zatčení a věznění a ve druhé žádosti se jednalo o skutečnosti jiné, když uváděl sice odjezd z ze stejných důvodů, nicméně jeho obavy při návratu do když se obával, že by mohl být potrestán i trestem smrti bylo to, že konvertoval z na křesťanské náboženství.

V tomto směru správní orgán provedl velmi rozsáhlé dokazování, kdy bylo uskutečněno několik pohovorů s žalobcem proto, aby správní orgán zejména zjistil, zda je tvrzení žalobce účelové, když tím, že přešel na jinou víru, si chtěl na správních orgánech vymoci, že nebude muset opustit ČR. Takže bylo zjišťováno, jaký rozsah znalostí o křesťanském náboženství z jeho strany je, byl vyslýchán dokonce protorej Mgr. F., který prováděl křest žalobce. Soud se pak shoduje se správním orgánem, že z jeho podrobné výpovědi a z toho, co uvedl sám žalobce, že jejich výpovědi nejsou totožné, zejména ohledně délky navštěvování kostela žalobcem před provedeným křtem, kdy právě v této délce se zásadně odlišují a navíc se soud ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že u člověka, u kterého přestup na jiné náboženství je v jeho životě, kdy vyrůstal v společnosti a kdy problémy s jiným náboženstvím jsou značné, je zcela zásadním životním rozhodnutím a v takovém případě by člověk měl podrobněji znát zásady tohoto náboženství, vědět podrobněji, v čem spočívají odlišnosti od muslimského náboženství, tzn. být o tomto náboženství podrobněji zpraven, než je samotný žalobce, když tvrdí, že o křesťanství – pravoslaví se začal zajímat už v době svého pobytu v, a to značně intenzivně a navíc, pokud by se nemělo jednat o tvrzení účelové, v době, kdy probíhalo řízení o první žádosti o azyl žalobce, tedy kdy probíhalo zejména kasační řízení, již byl žalobce pokřtěn, takže nejméně v této době, ale už i dříve, tedy v době, kdy se rozhodl konvertovat na křesťanství, což bylo delší dobu před provedením křtu, mohl o této skutečnosti, pokud by to nebylo skutečnost pouze účelová, informovat např. Krajský soud v Brně při podání žaloby proti prvnímu zamítavému rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, nebo alespoň v průběhu tohoto řízení a nabídnout v tomto směru důkazy, a to např. výsledkem svého známého –, který o této skutečnosti věděl, případě protoreje Mgr. F. apod. Nic takového však žalobce neučinil, což se jeví soudu přinejmenším podivné a jak vyplývá ze správního spisu

jde o účelovost jednání žalobce, neboť řízení o mezinárodní ochranu je vždy zahájeno až poté, kdy žalobci bezprostředně hrozí nebezpečí opustit území ČR. Toto je dle názoru soudu také jednoznačným důkazem účelovosti jednání žalobce. Soud je jednoznačného názoru, že se jedná o jednání ze strany žalobce účelové, tedy pouze za účelem snahy zlegalizovat svůj pobyt na území ČR. Navíc toto vše, tedy nevěrohodnost jednání žalovaného, umocňuje také ta skutečnost, že v rámci azylového řízení v předložil podvržené dokumenty a navíc poté, co do České republiky přicestoval, místo toho, aby hned požádal o mezinárodní ochranu, se pokusil o nelegální přechod hranic do ... (tyto skutečnosti vyplývají z rozhodnutí NSS č.j. 5Azs 89/2008 – 62). V tomto směru soud uzavírá, že tvrzení žalobce v průběhu nynějšího řízení o udělení mezinárodní ochrany pokládá za tvrzení účelová, jeho činy i skutky pokládá taktéž za účelové, jak bylo již uvedeno, ve snaze za každou cenu si zlegalizovat pobyt na území ČR. Správní orgány přitom musely vycházet zejména z výpovědi samotného žalobce, což také učinily, navíc pak tato byla konfrontována s pořízenou svědeckou výpovědí protoreje Mgr. J. F., když právě i z porovnání z této výpovědi a výpovědi žalobce vyplývá účelovost jednání žalobce (např. jiná délka navštěvování kostela).

Soud uvádí, že protorej F. dle soudu rozhodně věděl, jak dlouhou dobu žalobce před křtem kostel navštěvoval, zvláště když se jednalo o cizince, o němž věděl, že chce zlegalizovat pobyt na území ČR a když věděl, že konverze z muslimské víry na křesťanskou není běžným, každodenním jevem, je spíše něčím výjimečným, takže rozhodně by se nemohl splést, pokud jde o návštěvu kostela, v otázce řady měsíců.

Správní orgány se důsledně v rozhodnutí zabývaly i tím, zda žalobce splňuje podmínky pro zákonné ustanovení dle § 14 nebo § 14 a) zákona o azylu a s jejich odůvodněním se soud také ztotožňuje.

Pokud jde o otázku humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, a soud je s tímto také ve shodě, že žalobce se zabýval také sociální a ekonomickou situací žalobce, když přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, k tomu, že do ČR přicestoval sám, nikoliv s rodinou, když, jak vyplynulo z průběhu správního řízení, většina jeho rodinných příslušníků žije v

Neméně podrobně se pak žalovaný, jak soud uvedl, zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 a) zákona o azylu, když v tomto směru si obstaral celou řadu listinných důkazů o situaci v s těmito listinnými důkazy žalobce seznámil a i soud sdělení v těchto listinných důkazech pokládá za sdělení objektivní, skutečnosti v nich uváděné jsou skutečnostmi, které jsou zjišťovány demokratickými státy a soud se ztotožňuje také s tím, že ani v tomto případě není důvod v případě návratu žalobce do země jeho původu se obávat vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, a to proto, že žalobce..... opustil na základě platného pasu s uděleným platným českým vízem za účelem obchodním a ze zprávy z června 2011 vyplývá, že po příletu do by byl žalobce zkontrolován ve směru platnosti cestovního pasu a kontrolní systém odhalí, zda osoba vstupuje nelegálně nebo má se státními úřady nevyřízené záležitosti, což v případě žalobce není, ČR navíc nesdílují při návratu cizinců do vlasti, že byli v ČR žadateli o udělení mezinárodní ochrany, přičemž cestování do

zahraničí, jak vyplývá ze zprávy MZ USA z dubna 2011, je zaručeno ústavou, když vláda vyžadovala povolení k výjezdu, které však žalobce vlastnil. Pokud pak jde o družku žalobce paní L. L., k ní se žalovaný podrobně vyjadřuje na straně 16 svého rozhodnutí, přičemž s tímto zdůvodněním se soud zcela ztotožňuje a pokud jde o obavu žalobce ohledně konverze u příslušníků, tímto se žalovaný ve svém rozhodnutí také podrobně zaobíral, když odkázal také na zahraniční zprávy, z nichž bylo zjištěno, že v praxi má taková osoba problémy zejména v rodině a k odsouzení člověka za odpadlický je velmi zřídka, když uvádí z citované zprávy, že k poslednímu případu mělo dojít v roce 1990, navíc se jednalo o duchovního, což žalobce není a odsouzeného i za další trestné činy. Soud uzavírá, že ani v tomto případě žalobci nehrozí trest smrti, jak uvádí ve své žalobě. Soud tedy uzavírá, že skutkový stav byl ze strany žalovaného řádně zjištěn, když skutečně v dané věci se případem žalovaný velmi podrobně zabýval a věc také správně právě posoudil, a to na základě všech podkladů založených ve správním spise, skutečností zjištěných ze spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 56Az 231/2007 a zejména z velmi podrobných a rozsáhlých pohovorů žalobce i slyšeného svědka.

Soud dospěl tedy k závěru, že žaloba žalobce důvodná není a proto jí dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nemohly být přiznány, žalovaný správní orgán úspěšný byl, nad rámec běžné úřednické činnosti mu však žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2013

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně